

חברה

מישחק הדיפלומטים

עד עכשיו לא ידע שום אורח ישראלי, ש רצה להיות דיפלומט, איך להגיע לכך. מעתה הדרך שתוחה לפניו. עליו רק ללמוד לשחק ברידג', והדרך לעולמם של חובשי הצילינדרים בטוחה.

מי שלא יודע, או ברידג' הוא מישחק הדיפלומטים, ומייסד בית-הספר היהודי הראשון לברידג' אומר, שלא אחת נפגשים דיפלומטים ומרגלים אחרים סביב השולחן המרובע, ותוך כדי מישחק מרתק מחליפים ביניהם דיעות ודיעות בעלות ערך ביני לאימי.

איך בנו האנגלים את האימפריה שלהם? פשוט מאוד. הם שיחקו ברידג' יותר טוב מהאחרים. כל מי שהפסיד במישחק נגדם, נתן להם את ארצו.

מעכשיו גם הישראלים יוכלו לבנות אימפריה. אומרים שגם גולדה מאיר מתחילה ללמוד ברידג', אבל זה עוד לא בטוח. ברחוב ארלוזורוב בתל-אביב נוסד בית-הספר הראשון לברידג', וכל מי שרוצה להיות דיפלומט יכול לבוא ולהירשם.

לא מופסידים. מנהל בית-הספר, משה זוהר, הוא מאוד אופטימי. הוא משיחק ברידג' כבר מגיל 19, והוא יודע שברידג' זה מישחק המחשבה, וגם מישחק חברתי מעניין. הוא ראה שבכל העולם אנשים משיחקים ברידג', ואותם המלמדים אותם את המישחק אינם מפסידים מזה. הוא החליט שמה שטוב בשביל כל העולם, יכול להיות גם טוב לישראל.

יש לו דוגמה אחת לנגד עיניו. מציא הברידג' המודרני היה (כמובן) יהודי אמריקאי בשם קאלברטסון. מזה שהוא המציא את הברידג', לא רק הוא הפך מיליונר, אלא ישנם עוד הרבה יהודים בעולם המקחים ליהנות מכך.

כמו ג'יימס בונר. מי שחושב, שעד עכשיו הברידג' בארץ היה מפגר, טועה טעות מרה. כבר היום יש המוני ישראלים מתקדמים ומצליחים בחיים, שכמו ג'יימס בונר משיחקים ברידג'. הם אפילו הגיעו להישגים, שאסור לזלזל בהם. הנה, באלני פת אירופה האחרונה הם הגיעו למקום הלפני-אחרון, הישג שהוא טוב בהרבה מזה של המשלחת שהגיעה למקום האחרון. יש גם בארץ רשת מסודרת של מועדוני-ברידג', כל שחקן יודע בדיוק כמה הוא שווה, ובשום פנים ואופן לא יתישב לשחק עם שחקן, שלא יודע כליכך הרבה מהלכי-כיס כמנהל.

ברידג' הוא גם מישחק נוח מאוד לידינה. הוא לא צריכה לתמוך בשחקנים, ולא לדאוג להם למקומות עבודה נוחים. למה? זוהר: "ברידג' לא משיחקים אנשים עניים".

שמחים ועליונים. מי שלא אוהב ליחשוב. איך לו מה ללכת ללמוד ברידג'. זה מישחק המיועד אך ורק לאנשים חושביים.

במועדוני-הברידג' יש תמיד אנשים שמי חים ועליונים. צהלה תמיד מרחפת שם באחיר. כולם אוהבים אחד את השני. פשוט אי-אפשר לשחק ברידג' מבלי לאהוב את האחרים.

זה מובן מאליו, כי ברידג' זה מישחק המבוסס על שיתוף-פעולה של שני אנשים לפחות. זה מיד מכריח את המשתתפים להיות חברתיים. בארץ נפוץ הברידג' מאוד בחוגי הדיפלומטים. לרוב השחקנים יש תארים אקדמאיים, ואין כמעט שולחן של ברידג' מבלי שיהיה שם אחד בעל תואר של דוקטור.

האינטליגנציה של המדינה עושה בימים אלה את ההכנות האחרונות כדי להתחיל ללמוד ברידג'. סוף-סוף, כמה זמן אפשר לחיות בלי לשחק במישחק הדיפלומטים?

הווי

בדרך בריקה. בחיפה ישן אדם במכונית עזובה, הוליק בה מדורה כדי להתגבר על צינת-הלילה, נכוה והובל לבית-חולים.

תקדה עירונית. בנהריה הגישה תושבת מקומית תלונה נגד העירייה, לאחר שנשרטה כשעקב נעלה נתקע בין שתי מרצפות של מדרגה עירונית.

כבוד המשפחה. בירושלים כלא אורח את אשתו ובתו ביום הבחירות, לאחר שהביע את רצונו להצביע, טען כי אנשים בעלי-כבוד חייבים להימנע.

הכל ניסו לרצוח אותה - אמרו עליה שהיא נעלמה יחד עם דוד

את בנות מינה בתחרות עם נערות פלשטר. היא לא שמעה על הדיסקוסקס החדש, ורק היום נודע לה שבשנתון יש בריכה. כן, היא היתה פעם במועדון-לילה, אבל אלה עם ה-עניבות הגעילו אותה.

היא הביטה בקהל שישב במועדון הדחוס, והיה נדמה לה שכל האנשים דומים. כולם לבשו אותם זיקסים כהים וחולצות לבנות ועניבות מאותו סוג. הם דיברו על אותם ה-נושאים, וצחקו באותם המקומות. אבל הכי מפחיד היה, שכולם דמו אחד לשני כמו שטיפת מים אחת דומה לחברתה.

אחר-כך, אחד עם קרחת וכרס עגלגלה ניגש אליה ואמר לה: "תסלחי לי, אולי את...". וכך, או היא אמרה לו משהו שהוא הסמיק, והשערות על הקרחת הודקפו. היא לא מכירה את כל האנשים-החשובים מאוד, שתמונותיהם מקשטות את מדורי ה-רכילות בעיתונים, אבל נדמה לה, משום מה, שבכל פעם אלה אותם האנשים.

היא לא היתה נערת-שבוץ, או מועמדת למלכת-יופי, או סגנית שניה של נערת-חן. עם כל הכבוד, כל התארים האלה מצחיקים אותה קצת.

היא קצת מתביישת להציג את עצמה, ו-אפילו מסמיקה עד קצה האוזניים, אבל היא יודעת להתגבר על זה איכשהו:

"טוב, או קוראים לי אלישבע, אבל ה-חברה קוראים לי, שבי, אם זה חשוב לי-מישהו, אני תלמידת השנה השניה בסמינר". חשוב, לא? הלאה.

יום אחד חפס אותי איזה יהודי אמריקאי קאי, שהיה פעם ישראלי, והסביר לי כמה הוא מתגעגע לארץ וכמה שאני מזכירה לו את הנוף של הרי ירושלים וכמה חבל ש-הוא לא יכול להישאר איתי לנצח.

"אחר כך הוא שלח לי מאמריקה בושם יקר, עם שם מצחיק, ותכשיטים עוד יותר יקרים ומכתב ארוך מאוד ולוהט מאוד. לא, אני לא מתכוונת לספר מה הוא כתב לי, אבל עניתי לו בשתי מילים: לא. תודה".

"יום אחד הוא הופיע אצלי במפתיע, בא-תי במיוחד בשבילך, דארלינג, אמר בעברית

שבי לא החמיצה עד היום אף צעדה אחת, כי לצעדה באים רק חברים כמו שאני אוהבת. היא מייחסת חשיבות עוד יותר גדולה לצעדה-האחרונה, כי שם הכירה את החבר-שלה הנוכחי, ברן.

בוקר הן לומדות את המקצוע אצל לאה פלשטר. את הערבים הן מבלות בדיסקוסקים למיניהם, בחברת פלייבויס מצויינים ואנשי-בוהימה-בגרוש.

בימי שישו אחר-הצהריים אפשר לראות אותן בעדרים הממלאים את המרפסת של רחל. למרות שהן מתיימרות להיות נערות העולם-הגדול, מצטמצמים האופקים שלהן בין בריכת שרתון ואולם הריקודים באווה. כולן עד אחת היו מוכנות למכור את ה-סבתא, כדי להופיע במודרי-רכילות וחברה, או כנערות-פירסומת של בית-חרושת לצמיגים. הן יפות מאוד. זאת-אומרת, הפיארת של הן, הריסים המלאכותיים, הציפורניים, שאוחזן רכשו בחנות. הן רצחו את הצברית.

ת.נ.צ.ב.ה.

יא היתה פעם, לפני לא הרבה זמן, הסמל המיסחרי של מדינה-בדרך של חברה בההליך של גיבוש. אפשר היה לפגוש בה בקיבוצים, אבל לא רק שם. ברחובות רועשים-יחסית של ברח גדול-יחסית, הפנו אחריה גברים צעירים-יחסית, מבטים חומדים-יחסית.

מי שסבור שמותה היה מוות טבעי, שהיא הלכה עם הזמן, טועה טעות-יחסית. היא מתה יחד עם הפלמ"ח, ונקברה לא הרחק ממקום קבורתה של רוח תש"ח. ת.נ.צ.ב.ה. לפעמים-לפעמים אפשר לראות את שרידיה עוברים ברחוב דיזנגוף. אפילו אם היא גרו בבית בורגני טוב, ברחוב דובנוב, למשל, קומה שלישית, דלת שניה מימין, לא-לצלצל-בין-השעות-שתים-ורבע-לחמש, מצביעים עליה זאבי דיזנגוף ואומרים, בתערובת של נוס-טאלגיה וליגלוג: "היא בטח קיבוצניקית!" אבל מי שסבור שהיא נשתמרה בקיבוץ, מעיד על עצמו שכבר מומן לא ביקר ב-גבעתי-ברנר, למשל.

פעם היו מכוני-יופי על שפת-הים, לאור קרני השמש המשופת, בחורשות הויתים במרומי הגליל, על פסגת המצודה ובמורדות הכינרת. היום גם הקיבוצניקות השרופות ביותר אינן נמנעות מביקורים במכוני-יופי שבעליהם אוטוטו חזרו מהשתלמות בצרפת. סוציולוגים קוראים לזה "סימפטומים של חברת-השפץ".

קרחת וכרס

הנערה המופיעה בעמודים אלה היא חברית צעירה, בת-מושב, שנבחרה לייצג

גם במסגרת הצבא לא חסרו המון טיולים ומסעות. שבי לא החמיצה גם כאן שום מאורע כזה, לא ניסתה מעולם, בניגוד לשאר חברותיה, להשתמש משום תימרון קשה ומפרך. בתמונה היא נראית בתלבושת לא-כליכך חיילית, אבל קרובית מאד. "לטייל ולהכיר את הארץ זהו תחביבי".

חיילת בצבא